

Категорія справи № 541/329/20: Цивільні справи (з 01.01.2019); Справи позовного провадження; Справи у спорах, що виникають із сімейних відносин, з них.

Надіслано судом: 16.01.2021. Зареєстровано: 17.01.2021. Оприлюднено: 22.01.2021.

Дата набрання законної сили: 16.02.2021

Номер судового провадження: 2/541/29/2021

Справа № 541/329/20

Провадження №2/541/29/2021

Р І Ш Е Н Н Я

Іменем України

05 січня 2021 року

м. Миргород

Миргородський міськрайонний суд Полтавської області в складі:

головуючої, судді

Куцин В.М.,

секретаря судових засідань

Байва Т.В.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні за правилами загального позовного провадження справу за позовом ОСОБА_1 до ОСОБА_2 про передачу дитини на проживання з батьком, третя особа - виконавчий комітет Миргородської міської ради як орган опіки та піклування,

В С Т А Н О В И В:

17 лютого 2020 року ОСОБА_1 звернувся до суду з позовною заявою до ОСОБА_2 про передачу дитини на проживання з батьком.

В обґрунтування позовних вимог зазначає, що він є батьком, а відповідач матір'ю малолітнього ОСОБА_3, ІНФОРМАЦІЯ_1. Згідно з довідкою виданою відділом реєстрації місця проживання громадян виконавчого комітету Миргородської міської ради, місце проживання дитини зареєстровано за адресою: АДРЕСА_1 і вона проживає з відповідачем ОСОБА_2. Наразі його згода про зміну місця проживання сина відповідним органом від нього не витребувалася.

Рішенням Миргородського міськрайонного суду Полтавської області від 18 квітня 2019 року, яке набрало законної сили, частково задоволено його зустрічний позов до відповідача, яку зобов'язано не чинити йому перешкод у спілкуванні та вихованні сина, а також встановлено спосіб участі у спілкуванні та вихованні сина до досягнення ним 14 років шляхом надання систематичних побачень з дитиною кожну суботу з 14 год. до 18 год., за виключенням днів хвороби дитини, що підтверджується довідкою медичного (лікувального) закладу, з дотриманням графіку роботи навчальних закладів, в яких дитина буде отримувати освіту, на території будь-яких дитячих культурно-розважальних комплексів, а також місцях масового відпочинку: парках, скверах, пляжах, спортивно-ігрових майданчиках, місцях громадського харчування: їдальні, кафе, ресторани, що знаходяться на території м. Миргорода Полтавської області, виключно в присутності представника органу опіки та піклування.

Після набрання законної сили рішенням Миргородського міськрайонного суду Полтавської області від 18 квітня 2019 року та в супереч йому, відповідач продовжувала чинити перешкоди у спілкуванні

з дитиною та вихованні сина, переховуючи його від нього та його батьків, спотворюючи його дитячу свідомість про нього, як батька та його рідних, формуючи у нього їх образ, як ворогів. З цих підстав таке судове рішення за його заявою допущене до примусового виконання .

Вжитими заходами виконавчого провадження виконати рішенням Миргородського міськрайонного суду Полтавської області від 18 квітня 2019 року у справі № 541/2378/16-ц не вдалося через ухилення від його виконання відповідачем, наслідком чого стало внесення відповідних відомостей відносно ОСОБА_2 до Єдиного реєстру досудових розслідувань по ст. 382 ч. 1 КК України у кримінальному провадженні № 120191170260000867.

Окрім того, відповідач ОСОБА_2 умисно не виконує рішення Миргородського міськрайонного суду Полтавської області від 08 липня 2018 року у справі № 541/1714/18, яким її зобов'язано не чинити перешкод його батькові у спілкуванні та вихованні його сина і батькового онука.

Через порушення відповідачем права позивача на особисте спілкування з сином, на сьогоднішній день йому, як батьку, не відома доля його дитини, а також стан її здоров'я, він не має жодних відомостей про те, чи здобуває дитина освіту, який її фізичний, духовний та моральний розвиток.

В зв'язку з вищевикладеним змушений звернутися до суду з позовною заявою про передачу дитини на проживання з батьком відповідно до ч. 4 ст. 159 СК України. .

Ухвалою судді від 26.02.2020 прийнято до розгляду позовну заяву та відкрито провадження у справі. Постановлено розгляд справи проводити за правилами загального позовного провадження.

Ухвалою суду від 06 травня 2020 року залучено до участі у справі за позовом ОСОБА_1 до ОСОБА_2 про передачу дитини на проживання з батьком в якості третьої особи, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору- виконавчий комітет Миргородської міської ради як орган опіки та піклування. Зобов'язано третю особу, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору, виконавчий комітет Миргородської міської ради як орган опіки та піклування, подати суду письмовий висновок щодо розв'язання спору до початку розгляду справи по суті. Підготовче провадження по справі закрито та призначено справу до судового розгляду по суті.

Ухвалою суду від 09 липня 2020 року по справі призначено судову психологічну експертизу та зупинено провадження по справі.

16 жовтня 2020 року справа повернута з експертної установи без виконання у зв'язку з відсутністю оплати вартості робіт за виконання судово - психологічної експертизи.

Ухвалою суду від 23 жовтня 2020 року провадження у цивільній справі за позовом ОСОБА_1 до ОСОБА_2 про передачу дитини на проживання з батьком, третя особа - виконавчий комітет Миргородської міської ради як орган опіки та піклування - поновлено.

Ухвалою суду від 28 грудня 2020 року зобов'язано орган опіки та піклування виконавчого комітету Миргородської міської ради надати в строк до 04 січня 2021 року висновок про можливість (доцільність) проживання ОСОБА_3 , ІНФОРМАЦІЯ_1 за місцем проживання батька ОСОБА_1 та акт обстеження житлових умов за адресою: АДРЕСА_2 за місцем проживання ОСОБА_1 . Залучено до участі у судовому засіданні для з'ясування думки малолітнього ОСОБА_3 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , спеціаліста психолога Полтавського відділення Харківського науково-дослідного інституту судових експертиз ім. засл.проф. М.С. Бокаріуса. Зобов'язано відповідача та представника відповідача забезпечити явку малолітнього ОСОБА_3 в судові засідання для допиту без присутності сторін 05 січня 2021 року на 08 годину 30 хв, в присутності психолога Полтавського відділення Харківського науково-дослідного інституту судових експертиз ім. засл.проф. М.С. Бокаріуса.

22 червня 2020 року відповідач подала відзив на позовну заяву в якому вказувала, що в зв'язку із запровадженням карантину на території України відповідно до п. 3 розділу XII «Прикінцеві положення» ЦПК України строки визначені ст. 178 цього Кодексу продовжуються на строк дії такого карантину, тому строк подачі відзиву непорушений та при вирішенні спору по суті необхідно врахувати наступне:

- під час їхнього спільного життя відповідач не відвідував батьківські збори, не забирав дитину зі школи, не цікавився його шкільним життям;
- 30 серпня 2016 року позивач в присутності сина умисно завдав тілесних ушкоджень їй та його дідуся - ОСОБА_4 . В результаті сильного стресу в сина розвинувся розлад емоцій з порушенням сну, за висновком ЛКК він потребував індивідуального навчання;
- спеціалісти-психологи, які надавали допомогу дитині, відмічають психотравмуючий характер впливу позивача на сина;
- 09 травня 2017 року позивач незаконно проник до квартири, де вона проживала з сином, завдав тілесних ушкоджень відповідачу та синові; на разі кримінальне провадження знаходиться на розгляді Великобагачанського суду Полтавської області;
- з 14 травня 2018 року позивач перебуває на обліку в Миргородському ВП ГУНП в Полтавській області категорія - «Насильник в сім'ї»;
- згідно висновку Судово-психологічної експертизи за матеріалами цивільної справи № 541/2378/16-ц від 29/05/2018 року виявлені під час психодіагностичного дослідження особливості ОСОБА_1 , особливості притаманного йому стилю виховної поведінки та стилю батьківського відношення до дитини (з урахуванням особистісних особливостей ОСОБА_3 і відповідно до науково-методичної літератури), можуть сприяти формуванню у дитини, що знаходиться в процесі розвитку, вираженої тривожності, почуття невпевненості у собі, невміння постояти за себе, безініціативності та прагнення перекласти відповідальність на інших; ОСОБА_3 (на даному етапі формування його особистості) більше прихильний до ОСОБА_2 , ніж до ОСОБА_1 ;
- рішенням Миргородського міськрайонного суду Полтавської області від 21 вересня 2018 року по справі № 541/1659/18 згідно положень Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» видано обмежувальний припис до 20 березня 2019 року, яким обмежено позивача у спілкуванні з сином;
- Постановою Полтавського апеляційного суду від 10 грудня 2018 року по цій же справі встановлено, що належними та допустимими доказами у справі підтверджено два випадки вчинення ОСОБА_1 фізичного і психологічного насильства відносно неї та малолітнього сина ОСОБА_3 , які мали місце після набрання чинності Законом України «Про запобігання та протидію домашньому насильству», тобто після 07 січня 2018 року, а рішення Миргородського міськрайонного суду Полтавської області від 21 вересня 2018 року залишено без змін;
- станом на 01 червня 2020 року заборгованість позивача зі сплати аліментів становить 9 735 грн., що перевищує розмір сукупних аліментів за чотири місяці.

Заперечувала, що вона ухиляється від виконання рішення, оскільки належним та допустимим доказом ухилення від виконання рішення суду може бути лише обвинувальний вирок суду, що набрав законної сили. Належних та допустимих доказів цього позивачем не надано.

Просила відмовити в задоволенні позову.

Позивач подав відповідь на відзив, вказував, що 23 червня 2020 ним одержано відзив, Зауважив, що відзив підписано не ОСОБА_2 , а іншою особою. Вважав, що відзив є нікчемним. Долучені до відзиву додатки належним чином не посвідчені, а відтак не можуть визнаватися належними і допустимими доказами у справі. Він так само, як і ОСОБА_2 згідно положень ст. 62 Конституції України вважається невинуватим у вчиненні злочину, доки його вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

В судовому засіданні позивач підтримав позовні вимоги, просив їх задовольнити, вказав, що оскільки відповідач не виконує рішення Миргородського міськрайонного суду від 18 квітня 2019 року, яким зобов'язано відповідача не чинити йому перешкод у спілкуванні та вихованні сина, а також встановлено спосіб участі у спілкуванні та вихованні сина до досягнення ним 14 років шляхом надання систематичних побачень з дитиною, змінила місце проживання з дитиною, що стало

підставою для внесення відомостей про скоєння кримінального правопорушення ОСОБА_2 . Термін дії обмежувального припису закінчився . Він має всі необхідні умови для проживання дитини, тому відповідно до ч. 4 ст. 159 СК України просив передати на проживання з ним сина ОСОБА_3 , ІНФОРМАЦІЯ_1 .

Відповідач ОСОБА_2 та її представник, адвокат Педорич В.І. не з'явилися. Представник подав заяву про розгляд справи у його відсутність та відсутність відповідача ОСОБА_2 , зазначив про бажання ОСОБА_3 , ІНФОРМАЦІЯ_1 проживати разом із матір'ю ОСОБА_2 (а.с. 204).

Представник третьої особи виконавчого комітету Миргородської міської ради, як органу опіки та піклування в судові засідання не з'явився, подав заяву про розгляд справи у його відсутність (а.с. 208).

Заслухавши позивача, дослідивши матеріали справи, суд дійшов наступного висновку.

Судом встановлено, що ОСОБА_1 є батьком, а відповідач ОСОБА_2 є матір'ю малолітнього ОСОБА_3 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , що підтверджується свідцтвом про народження нашої дитини сери НОМЕР_1 (а.с.3).

Відповідно до довідки відділу реєстрації місця проживання громадян виконавчого комітету Миргородської міської ради, місце проживання ОСОБА_3 зареєстровано за адресою: АДРЕСА_1 . (а.с. 4).

Згідно довідки відділу реєстрації місця проживання громадян виконавчого комітету Миргородської міської ради, місце проживання ОСОБА_2 зареєстроване за адресою: АДРЕСА_1 . (а.с. 15).

Рішенням Миргородського міськрайонного суду Полтавської області від 21 вересня 2018 року по справі заявою ОСОБА_2 у власних інтересах та в інтересах малолітньої дитини: ОСОБА_3 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , заінтересовані особи: ОСОБА_1 та Миргородська міська рада Полтавської області, як орган опіки та піклування, про видачу обмежувального припису, видано обмежувальний припис строком до набрання законної сили рішення по цивільній справі 541/2378/16-ц, якою буде вирішено позовну заяву ОСОБА_1 до ОСОБА_2 про встановлення способу спілкування з сином ОСОБА_3 , однак не більше шести місяців (до 20 березня 2019 року) стосовно ОСОБА_1 , ІНФОРМАЦІЯ_2 . із наступними заходами тимчасового обмеження, крім захисту та представництва своїх інтересів в суді: обмежити ОСОБА_1 , ІНФОРМАЦІЯ_2 , у спілкуванні з постраждалим сином - малолітнім ОСОБА_3 , ІНФОРМАЦІЯ_1 ; заборонити ОСОБА_1 наближатись на відстань менше 200 м до місця проживання (перебування) постраждалих осіб ОСОБА_2 та ОСОБА_3 , до будинку АДРЕСА_3 , до місця навчання сина - Миргородської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів № 7, що знаходиться за адресою: Полтавська область, м. Миргород, вул. Багачанська, 51, до корпусу санаторія «Хорол» ПрАТ «Миргородкурорт», розташованого за адресою АДРЕСА_4 , де знаходиться місце роботи ОСОБА_2 , інших місць частого відвідування постраждалими особами. заборонити ОСОБА_1 розшукувати ОСОБА_2 та ОСОБА_3 особисто чи через третіх осіб, якщо вони за власним бажанням перебуватимуть у невідомому йому місці, переслідувати потерпілих та в будь-який спосіб (телефонні розмови, листування та інше) спілкуватись з ними (а.с.89-94).

Рішенням Миргородського міськрайонного суду Полтавської області від 18 квітня 2019 року, яке набрало законної сили, частково задоволено зустрічний позов ОСОБА_1 до ОСОБА_2 . Зобов'язано ОСОБА_2 не чинити ОСОБА_1 перешкоди у спілкуванні та вихованні сина ОСОБА_3 , ІНФОРМАЦІЯ_1 . Встановлено спосіб участі ОСОБА_1 у спілкуванні та вихованні малолітнього сина ОСОБА_3 , ІНФОРМАЦІЯ_1 до досягнення ним 14 років, шляхом надання систематичних побачень з дитиною кожну суботу з 14 год. до 18 год., за виключенням днів хвороби дитини, що підтверджується довідкою медичного (лікувального) закладу, з дотриманням графіку роботи навчальних закладів, в яких дитина буде отримувати освіту, на території, будь-яких дитячих культурно-розважальних комплексів, а також місцях масового відпочинку: парках, скверах, пляжах, спортивно-ігрових майданчиках, місцях громадського харчування: їдальні, кафе, ресторани, що знаходяться на території м. Миргорода Полтавської області, виключно в присутності представника органу опіки та піклування. Відвідування ОСОБА_3 місця проживання батька - ОСОБА_1 (за адресою: АДРЕСА_5) та ночівля дитини за місцем проживання останнього можливі виключно за згодою дитини - ОСОБА_3 , та матері дитини - ОСОБА_2 (а.с. 5).

У зв'язку з ухиленням відповідачем ОСОБА_2 від виконання рішення Миргородського міськрайонного суду від 18 квітня 2019 року за позовом ОСОБА_2 до ОСОБА_1 про визначення місця проживання дитини, третя особа: виконавчий комітет Миргородської міської ради, як орган опіки та піклування, та за зустрічним позовом ОСОБА_1 до ОСОБА_2, виконавчого комітету Миргородської міської ради про усунення перешкод у вихованні дитини і спілкуванні з нею, визнання незаконною бездіяльності органу місцевого самоврядування, як органу опіки та піклування, 08 листопада 2019 року внесено відомості відносно ОСОБА_2 до Єдиного реєстру досудових розслідувань по ст. 382 ч. 1 КК України у кримінальному провадженні № 120191170260000867 (а.с. 6-10).

Відповідно до висновку про можливість (доцільність) проживання ОСОБА_3, ІНФОРМАЦІЯ_1, за місцем проживання батька ОСОБА_1 від 04.01.2021 зважаючи, що на даний час місце проживання малолітнього ОСОБА_3 та його матері ОСОБА_2 не відоме, а тому з'ясувати думку дитини та його матері з даного питання не має можливості, виконавчий комітет Миргородської міської ради не може в даній ситуації надати висновку про можливість (доцільність) проживання ОСОБА_3, ІНФОРМАЦІЯ_1, за місцем проживання батька ОСОБА_1, адже такий висновок буде вважатися необгрунтованим та недостовірним (а.с. 209-210).

Відповідно до ухвали Миргородського міськрайонного суду від 18 червня 2020 року оголошено розшук боржника ОСОБА_2, ІНФОРМАЦІЯ_4, зареєстрованої за адресою: АДРЕСА_1. (а.с. 222-224).

Постановою Миргородського міськрайонного ВДВС Північно - Східного міжрегіонального управління Міністерства юстиції (м. Суми) від 11.10.2019 встановлено тимчасове обмеження боржника ОСОБА_2 у праві керування транспортними засобами (а.с. 234).

Постановою Миргородського міськрайонного ВДВС Північно - Східного міжрегіонального управління Міністерства юстиції (м. Суми) від 01.10.2019 на боржника ОСОБА_2 накладено штраф в розмірі 1700 грн. (а.с. 235-236).

Згідно вимоги виконавця Миргородського міськрайонного ВДВС Північно - Східного міжрегіонального управління Міністерства юстиції (м. Суми) від 05.02.2020 ОСОБА_2 зобов'язано з'явитися 07.02.2020 до Миргородського МР ВДВС Північно - Східного міжрегіонального управління Міністерства юстиції (м. Суми) за адресою: м. Миргород, вул. гоголя, 165, каб № 4 та надати пояснення щодо причин невиконання виконавчого листа № 2/541/6/2019 від 20.09.2019 виданого Миргородським міськрайонним судом (а.с. 230-231).

Відповідно до висновку судово - психологічної експертизи №208 від 14.04.2017 надано висновок, що ОСОБА_1 внаслідок обмеження ОСОБА_2 права ОСОБА_1 мати інформацію стосовно своєї дитини, останній зазнав негативних змін в емоційному стані та індивідуально- психологічних особливостях, які полягають у негативних переживаннях через суттєві перешкоди для реалізації своїх батьківських прав і обов'язків, відчуття ізоляції від сина, усвідомлення втрати часу для розвитку ОСОБА_3, відчуття безпомічності і безправ'я, уражену гідність, фізичні страждання, вимушеність витратити сили, час і кошти на додання наслідків поведінки ОСОБА_2, зосередженості на травмуючих переживаннях. Вказане викликало порушення соціального функціонування ОСОБА_1 у сфері сімейних відносин (а.с. 226-227).

Згідно акту обстеження умов проживання від 29.12.2020 з метою обстеження умов проживання для дитини встановлено, що помешкання ОСОБА_1 за адресою: АДРЕСА_2 знаходиться в центральній частині міста, це 4-х кімнатна простора, світла квартира з граним сучасним ремонтом. В квартирі є всі необхідні умови для повноцінного проживання дитини, є багато місця для відпочинку. Умови проживання добрі, відповідають санітарно - гігієнічним нормам. Для дитини ж окрема простора кімната: є зручний диван, письмовий стіл, шафа для речей (а.с. 211).

Відповідно до наданих позивачем ОСОБА_1 відеозапису та фотосвітлин до постановлення рішення про встановлення способу участі ОСОБА_1 у спілкуванні та вихованні з дитиною, встановлено, що відносини між батьком ОСОБА_1 та дитиною ОСОБА_3 були безконфліктні, щирі, довірливі, доброзичливі (а.с. 185-189,239).

Згідно ч. 1 ст. 81 ЦПК України кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень, крім випадків, встановлених цим Кодексом.

Загальні засади регулювання сімейних відносин визначено статтею 7 СК України, згідно з положеннями якої жінка та чоловік мають рівні права й обов'язки у сімейних відносинах, шлюбі та сім'ї. Дитина має бути забезпечена можливістю здійснення її прав, установлених Конституцією України, Конвенцією про права дитини від 20 листопада 1989 року (далі - Конвенція про права дитини), іншими міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Регулювання сімейних відносин має здійснюватися з максимально можливим урахуванням інтересів дитини.

Згідно зі статтями 141, 150, 153, 155 СК України мати і батько мають рівні права та обов'язки щодо дитини. Мати, батько та дитина мають право на безперешкодне спілкування між собою, крім випадків, коли таке право обмежене законом. Батьки зобов'язані піклуватися про здоров'я дитини, її фізичний, духовний та моральний розвиток. Здійснення батьками своїх прав та виконання обов'язків мають ґрунтуватися на повазі до прав дитини та її людської гідності. Батьківські права не можуть здійснюватися всупереч інтересам дитини.

Згідно з пунктами 1, 2 статті 3 Конвенції про права дитини, яка в силу положень статті 9 Конституції України є частиною національного законодавства, в усіх діях щодо дітей, незалежно від того, здійснюються вони державними чи приватними установами, що займаються питаннями соціального забезпечення, судами, адміністративними чи законодавчими органами, першочергова увага приділяється якнайкращому забезпеченню інтересів дитини. Дитині забезпечується такий захист і піклування, які необхідні для її благополуччя, беручи до уваги права й обов'язки її батьків, опікунів чи інших осіб, які відповідають за неї за законом.

Відповідно до статей 18, 27 Конвенції про права дитини, ратифікованої постановою Верховної Ради України від 27 лютого 1991 року (далі - Конвенція), держави-учасниці докладають всіх можливих зусиль до того, щоб забезпечити визнання принципу загальної та однакової відповідальності обох батьків за виховання і розвиток дитини. Батьки або у відповідних випадках законні опікуни несуть основну відповідальність за виховання і розвиток дитини. Найкращі інтереси дитини є предметом їх основного піклування.

У пункті 1 статті 9 Конвенції передбачено, що держави - учасниці забезпечують те, щоб дитина не розлучалася з батьками всупереч їх бажанню, за винятком випадків, коли компетентні органи згідно з судовим рішенням, визначають відповідно до застосовуваного закону і процедур, що таке розлучення необхідне в якнайкращих інтересах дитини.

Базові положення принципу забезпечення найкращих інтересів дитини покладені в основу багатьох рішень ЄСПЛ, у тому числі шляхом застосування статті 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі - Конвенція), ратифікованої Законом України від 17 липня 1997 року N 475/97-ВР.

Відповідно до статті 8 Конвенції кожен має право на повагу до свого приватного і сімейного життя, до свого житла і кореспонденції. Органи державної влади не можуть втручатись у здійснення цього права, за винятком випадків, коли втручання здійснюється згідно із законом і є необхідним у демократичному суспільстві в інтересах національної та громадської безпеки чи економічного добробуту країни, для запобігання заворушенням чи злочинам, для захисту здоров'я чи моралі або для захисту прав і свобод інших осіб.

Ця стаття охоплює, зокрема, втручання держави в такі аспекти життя, як опіка над дитиною, право батьків на спілкування з дитиною, визначення місця її проживання.

Так, рішенням у справі «М. С. проти України» від 11 липня 2017 року (заява № 2091/13) ЄСПЛ, установивши порушення статті 8 Конвенції, консолідував ті підходи і принципи, що вже публікувались у попередніх його рішеннях, які зводяться до визначення насамперед найкращих інтересів дитини, а не батьків, що потребує детального вивчення ситуації, урахування різноманітних чинників, які можуть вплинути на інтереси дитини, дотримання справедливої процедури у вирішенні спірного питання для всіх сторін.

На сьогодні існує широкий консенсус, у тому числі в міжнародному праві, на підтримку ідеї про те, що в усіх рішеннях, що стосуються дітей, забезпечення їх найкращих інтересів повинно мати першочергове значення. Найкращі інтереси дитини залежно від їх характеру та серйозності можуть перевищувати інтереси батьків.

При цьому при вирішенні питань, які стосуються її життя, дитині, здатній сформулювати власні погляди, має бути забезпечено право вільно висловлювати ці погляди з усіх питань, що її стосуються, причому поглядам дитини приділяється належна увага згідно з її віком і зрілістю.

Відповідно до частини четвертої статті 159 Сімейного кодексу України у разі ухилення від виконання рішення суду особою, з якою проживає дитина, суд за заявою того з батьків, хто проживає окремо, може передати дитину для проживання з ним.

Відповідно до частини 3 статті 29 ЦК України місцем проживання фізичної особи, у віці від десяти до чотирнадцяти років є місце проживання її батьків (усиновлювачів) або одного з них, з ким вона проживає, опікуна або місцезнаходження навчального закладу чи закладу охорони здоров'я, в якому вона проживає.

Відповідно до статті 157 Сімейного кодексу України питання виховання дитини вирішується батьками спільно. Той із батьків, хто проживає окремо від дитини, зобов'язаний брати участь у її вихованні і має право на особисте спілкування з нею. Той із батьків, з ким проживає дитина, не має права перешкоджати тому з батьків, хто проживає окремо, спілкуватися з дитиною та брати участь у її вихованні, якщо таке спілкування не перешкоджає нормальному розвитку дитини.

Статтею 15 Закону України «Про охорону дитинства» передбачено, що дитина, яка проживає окремо від батьків або одного з них, має право на підтримання з ними регулярних особистих стосунків і прямих контактів. Батьки, які проживають окремо від дитини, зобов'язані брати участь у її вихованні і мають право спілкуватися з нею, якщо судом визнано, що таке спілкування не перешкоджатиме нормальному вихованню дитини.

Відповідно до рішення Європейського суду з прав людини від 24 липня 2018 року справа «Вишняков проти України», адекватність вжитих заходів має оцінюватись оперативністю їхнього виконання, оскільки плин часу може мати непоправні наслідки для відносин між дитиною та тим із батьків, хто з нею не проживає; не можна виключати застосування санкцій у випадку неправомірної поведінки того з батьків, з яким проживають діти (див. рішення у справах «Пріцція проти Угорщини» (Prizzia v. Hungary), заява № 20255/12, пункти 36 та 37, від 11 червня 2013 року, з подальшими посиланнями; а також «Феррарі проти Румунії» (Ferrari v. Romania), заява № 1714/10, пункт 49, від 28 квітня 2015 року).

Відповідач та його представник на виконання ухвали суду від 28 грудня 202 року не забезпечили явку малолітнього ОСОБА_3 для допиту без присутності сторін та в присутності психолога.

Таким чином суд не зміг з'ясувати думку дитини про його бажання/небажання проживати за місцем проживання батька

Суд не може взяти до ваги твердження та докази відповідача надані на їх підтвердження, що викладені у відзиві, оскільки зазначені докази не є беззаперечними, так як не підтверджують факт спілкування позивача з дитиною та відношення дитини до батька останні три роки .

Позивачем не спростовані твердження відповідача, що зважаючи на вік дитини, психологічним способом навіювання, мати сформувала у дитини образ батька «монстра».

Враховуючи вищевикладеним, судом встановлено, що ОСОБА_2 ухиляється від виконання рішення суду щодо спілкування батька з дитиною, та оскільки позивачем та його представником не забезпечена явка малолітнього ОСОБА_3 для допиту без присутності сторін та в присутності психолога, судово - психологічна експертиза не проведена, обмежувальний припис встановлений рішенням Миргородського міськрайонного суду від 21 вересня 2018 року стосовно ОСОБА_1 , ІНФОРМАЦІЯ_2 закінчився 20 березня 2019 року, відносно ОСОБА_2 8 листопада 2019 року внесено відомості до Єдиного реєстру досудових розслідувань по ст. 382 ч. 1 КК України у

кримінальному провадженні № 120191170260000867 у зв'язку з невиконанням рішення Миргородського міськрайонного суду від 18 квітня 2019 року за позовом ОСОБА_2 до ОСОБА_1 про визначення місця проживання дитини, та за зустрічним позовом ОСОБА_1 до ОСОБА_2, виконавчого комітету Миргородської міської ради про усунення перешкод у вихованні дитини і спілкуванні з нею, відповідно до наданих позивачем ОСОБА_1 відеозапису та фотосвітлини, до постановлення рішення про встановлення способу участі ОСОБА_1 у спілкуванні та вихованні з дитиною, відносини між батьком ОСОБА_1 та дитиною ОСОБА_3 були безконфліктні, щирі, довірливі, доброзичливі, крім того внаслідок незаконних дій відповідача батько позбавлений можливості спілкуватися із сином близько трьох років, тому відповідно до ч. 4 ст. 159 СК України позов підлягає задоволенню.

Оскільки ч. 3 ст. 160 СК України передбачено, що якщо батьки проживають окремо, місце проживання дитини, яка досягла чотирнадцяти років, визначається нею самою, тому суд приходиться до висновку, що позов підлягає задоволенню до досягнення дитиною ОСОБА_3 14 років, до 11 січня 2021 року.

Європейський суд з прав людини вказав, що пункт 1 статті 6 Конвенції зобов'язує суди давати обґрунтування своїх рішень, але це не може сприйматись як вимога надавати детальну відповідь на кожен аргумент.

Відповідно до ч.6 ст.141 ЦПК України якщо сторону, на користь якої ухвалено рішення, звільнено від сплати судових витрат, з другої сторони стягуються судові витрати на користь осіб, які їх понесли, пропорційно до задоволеної чи відхиленої частини вимог - що зумовлює стягнення з відповідача ОСОБА_2 840 гривень 80 копійок судового збору на користь держави від сплати якого був звільнений позивач при зверненні до суду.

Керуючись ч. 4 ст. 159 СК України, ст.ст. 5,10, 12, 13, 263, 264, 265, 268, 273, 354 ЦПК України,

У Х В А Л И В:

Позов ОСОБА_1 про передачу дитини на проживання з батьком, задовольнити.

Передати на проживання із ОСОБА_1, ІНФОРМАЦІЯ_2, за місцем проживання та реєстрації: АДРЕСА_2, малолітнього сина ОСОБА_3, ІНФОРМАЦІЯ_1, до досягнення дитиною 14 років, до ІНФОРМАЦІЯ_6.

Стягнути із ОСОБА_2 840 (вісімсот сорок) гривень 80 копійок судового збору на користь держави від сплати якого був звільнений позивач при зверненні до суду.

Рішення може бути оскаржене шляхом подання апеляційної скарги протягом 30 днів з дня проголошення.

Рішення суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано.

Якщо в судовому засіданні було оголошено лише вступну та резолютивну частини судового рішення або у разі розгляду справи (вирішення питання) без повідомлення (виклику) учасників справи, зазначений строк обчислюється з дня складення повного судового рішення.

Відповідно до п.п. 15 п. 1 Розділу XIII Перехідні положення ЦПК України, апеляційна скарга на рішення суду подається протягом тридцяти днів з дня його проголошення до Полтавського апеляційного суду через Миргородський міськрайонний суд Полтавської області.

Учасники справи:

ОСОБА_1, ІНФОРМАЦІЯ_2, уродженець міста Миргород Полтавської області, проживаючий за адресою АДРЕСА_2, рнокпп НОМЕР_2.

ОСОБА_2 , ІНФОРМАЦІЯ_7 , уродженка м. Миргород, Полтавської області, зареєстрована за адресою: АДРЕСА_1 , рнокпш НОМЕР_3 .

Виконавчий комітет Миргородської міської ради як орган опіки та піклування, місцезнаходження вул. Незалежності, 17, м. Миргород, Полтавської області, код ЄДРПОУ 04057468.

Повне судове рішення складено 15 січня 2021 року.

Суддя: В. М. Куцин